

Розділ IV. РЕЦЕНЗІЇ, ОГЛЯДИ, ПОВІДОМЛЕННЯ

Part IV. SUMMARIES, REVIEWS, REPORTS

УДК 477.21 (038)

ДУХОВНІСТЬ СОЦІУМУ В ПАРАМЕТРАХ ВИЩОЇ СПЕЦІАЛЬНОЇ ОСВІТИ

[рец. на книгу «Вища культурологічна освіта в Україні: регіональний дискурс: крізь призму діяльності кафедри івент-індустрій, культурології та музеєзнавства Рівненського державного гуманітарного університету». До 50-річчя від часу заснування. Автор-укладач Виткалов С. В. Рівне :А. Брегін, 2021. 550 с., іл.]

Сабадаш Юлія Сергіївна – доктор культурології, професор, завідувачка кафедри культурології, Маріупольський державний університет, м. Київ
<https://orcid.org/0000-0001-5068-7486>
DOI: <https://doi.org/10.35619/ucpmk.vi43.591>
juliasabadash2005@gmail.com

Нікольченко Юзеф Мойсейович – доцент, Маріупольський державний університет, м. Київ
<https://orcid.org/0000-0002-8149-6743>
nikolchenko46@ukr.net

Аналізуються основні параметри монографічно-довідкового видання професора Рівненського державного гуманітарного університету С. Виткалова, спрямовані на виявлення сутності та специфічних організаційно-культурних характеристик його кафедри івент-індустрій, культурології та музеєзнавства; наголошується на витоках становлення культурологічної освіти в регіоні, формах та напрямках її реалізації, академічних здобутках професорсько-викладацького складу та студентів; наголошується на важливості цієї освіти у складних умовах сьогодення. Залучаючи значний джерелознавчий матеріал, автор вводить перспективність цієї освіти та наголошує на її проблемному ряді.

Ключові слова: вища культурологічна освіта в регіоні, науково-педагогічний склад, організаційно-культурні здобутки, ювілей, проблемний ряд.

Зламні сторінки історії країни загострюють, як правило, безліч проблем, які донедавна не вважалися надто актуальними чи, принаймні, такими, що потребують посиленої уваги до своєї сутності. І в цьому плані монографічне видання, що з'явилося напередодні 50-річчя від дня заснування кафедри івент-індустрій, культурології та музеєзнавства Рівненського державного гуманітарного університету [1], яке й становить предмет нашого студіювання, є таким, що стимулює до відповідних роздумів. Роздумів над станом гуманітарної освіти, яка чимало років хоча і знаходилася в пріоритетах держави, утім не завжди належним чином підтримувалася, цілком логічно спираючись на думку про те, що на кожному історичному етапі завжди є (і, поза сумнівом, – буде) більш актуальна проблематика. Утім, стан війни вкотре довів важливість саме гуманітарної складової – змін у ціннісних орієнтаціях людини, її ставлення до історичного минулого, бажання його поглиблено вивчати, щоб не повторити помилок у майбутньому, та продовжувати власний, притаманний лише цій країні рух до нових звершень. Тож зазначене вище видання й стало підставою саме для такого ракурсу бачення проблеми та стимулювало поглянути на неї під окресленим кутом зору. У цьому зв'язку звернемо увагу на декілька аспектів рецензованої книги, у яких переконливо відбивається сутність акцентованої вище проблематики.

По-перше, ювілей – це завжди підсумок. Підсумок, як зазначає автор, певного руху, здобутків, результат яких можна виявити лише в процесі цього руху, або на конкретному його підсумковому етапі [1; 515]. І ювілей й дає підстави саме так вчинити. Адже 50 років життєдіяльності помітної в організаційно-культурному просторі країни кафедри одного з трьох інститутів культури країни (у минулу добу), це, поза сумнівом, варте уваги з точки зору аналізу методик роботи зі студентами, виявлення шляхів формування й творчого зростання професорсько-викладацького складу, становлення цієї структури в інституті (а згодом і університеті) й загалом освітньому просторі сучасної країни. Та й «педагогічний результат» цієї роботи, – випускники, – це також найпереконливіший аргумент на користь ефективності не лише обраного шляху, але й наявних принципів організаційно-педагогічної діяльності професорсько-викладацького складу. І в цьому плані саме в Розділі I «Культурологічна освіта як складова системи підготовки фахівців у контексті суспільно-культурних перетворень у державі» [1: 31-123] ґрунтовно доведено не лише підстави заснування Культурно-освітнього факультету (1970 р.) Київського державного інституту культури у м. Рівне, перетвореного згодом у самостійний державний інститут (1979 р.) із широким вектором його впливу на переважно західноукраїнський регіон, але й подано широке історичне тло, професійно опрацьоване

автором, на підставі критичного аналізу якого й виявляються позитивні та негативні аспекти організації системи вищої професійної освіти у цьому просторі минулої доби.

Залучаючи значний джерелознавчий матеріал (державні архіви Волинської та Рівненської областей, чимало приватних архівів установ культури і мистецтв та організаторів культурного простору, зокрема й завідувача кафедри (проф. Виткалова В.Г.), спогади, кафедральні архіви, які надають більшої достовірності пропонованому матеріалу, що переконливо акцентовано вже у вступній частині книги [1; 15-28]), автор умотивовано доводить переваги гуманітарної освіти у будь-який історичний період розвитку держави, концентрує увагу на важливості саме духовних елементів у її становленні. До речі, брак останніх і засвідчив у багатьох випадках прорахунки у сучасній патріотичній складовій, наявність чималої кількості колаборантів чи зрадників, як і інших негативних чинників, що виявляються саме в суспільній свідомості у складні періоди національної історії. І в цьому плані Західна Україна, чи принаймні, досвід становлення її системи спеціальної (культурологічної) освіти дає добру нагоду врахувати, чи хоча б ознайомитися з таким досвідом. Адже досвід, ще раз наголосимо, це, перш за все, рух, у процесі якого й з'являються конкретні результати. А вони, як відомо, здобуваються кропіткою працею усіх зацікавлених сторін, у даному випадку – професорсько-викладацького складу та студентів. Тому саме цей перший розділ і покликаний зосередити увагу читача на потенціалі культурного сегменту Західної України, успішно розробленого і реалізованого випускниками зазначеного закладу і втіленого сьогодні у безлічі народознавчих імпрез у формі фестивалів, творчих звітів, чи народних промислів і ремесел, потужного святково-обрядового комплексу та безлічі інших складових, що трансформувалися згодом в оригінальні «Музейні (м. Рівне) чи «Замкові (м. Острог) гостини», фестивальний рух та інші культурно-дозвілєві виміри, хоча сьогодні вони в переважній більшості еволюціонують у помітний патріотичний чи культурно-політичний сегмент, що засвідчують фактично усі тимчасово-переміщені особи, яких чимало нині саме в цьому етнорегіоні.

Важливе місце в аналізованому розділі відведено характеристиці специфічного культурного середовища на факультеті та її інституті згодом, створеного і обумовленого достатньо високим освітнім рівнем абітурієнтів та їх духовних потреб (яке формувалося переважно випускниками середньої спеціальної мережі – музичних і культурно-освітніх училищ – коледжів), як визначальному чиннику подальшого професійного зростання. Адже саме воно, це середовище, здатне вирішувати чимало актуальних проблем, наявних в освітній складовій молоді людини. І це середовище у формі спеціально організованого освітнього процесу в навчальному закладі та тотожних процесах, наявних у потужній мережі самодіяльних художніх колективів, народного декоративно-ужиткового аматорства, активно підтриманих керівництвом виробничих підприємств та організацій, бажання мати подібні художні структури й у ЗОШ та інших організаційних підрозділах тогочасного суспільства, активний фестивальний рух тощо, хоча й являли собою елемент певної ідеологічної системи, виступали у той же час потужним чинником неформальної освіти, створювали стійкі й оригінальні параметри, які допомагали молоді «добрати» необхідні знання і сформувати глибокі практичні навички вже поза навчальним процесом. А постійне самовдосконалення через систему різноманітних звітів та фестивального руху надавало таку нагоду. Інакше кажучи, навчальний і поза навчальний процес охоплював чи формував відповідну систему педагогічної дії у традиційних та специфічних її формах. І нині саме тимчасово переміщені особи, тобто люди з неупередженим поглядом на наявний результат чи стан культурного простору регіону, відзначають дивні речі, які не можна швидко опанувати, чи навіть здобути; адже обумовлюються вони специфічними характеристиками, зокрема й ментальністю населення. Утім, саме ці чинники (якості) сформували свого часу на західноукраїнських теренах випускники Рівненського державного інституту культури, суттєво збагативши та тематично наситивши його культурну інфраструктуру, а в багатьох випадках і стимулювавши її розширення. Подібні речі формують нині й студенти Інституту мистецтв РДГУ.

Звернемо увагу, продовжуючи подальший аналіз першого розділу цього видання, й на те, що саме в згаданому етнорегіоні, яким залишається Західне Полісся, й досі концентрується і надалі продукується безліч оригінальних артефактів, що викликають інтерес не лише жителів України, європейського континенту, але й усього цивілізованого світу. Достатньо, у підтвердження, згадати місцеву говірку, весільний обряд «Водіння Куста» – унікальний феномен північних районів Рівненщини, вперше згаданий у «Слові о полку Ігоревім» чи «серпанкове ткацтво», віднесене сьогодні до зразків матеріальної культурної спадщини ЮНЕСКО. У полі зору автора й просвітницька і наукова діяльність славнозвісних в Україні та за її межами установ музейного типу, зокрема Національного історико-меморіального заповідника «Поле Берестецької битви», Державного історико-культурного заповідника м. Острога, Національного історико-культурного заповідника м. Дубна, Культурно-археологічного центру «Пересопниця», Рівненського обласного краєзнавчого музею тощо. Це й давно забуте «бортництво» – один із важливих промислів місцевих жителів окремих районів Західного Полісся, який нині стає помітним сегментом регіональної туристичної індустрії. Не кажучи вже про чорнодимулену кераміку,

художнє ковальство, унікальну деревообробку, лозо- чи бісероплетіння, художню вишивку в її найоригінальніших зразках та персоналіях, як і найнесподіваніші у смаковому вимірі зразки поліської кухні чи форми проведення вільного часу, розлого втілені у мережі сучасних агросадіб регіонального «зеленого туризму» цільової програми «Медове коло» [1: 448-456].

І один із авторів цієї статті (Ю.Н. – авт.), працюючи чимало років на посаді начальника Управління культури Рівненської облдержадміністрації та понад 15 років й на посаді викладача цієї кафедри, неодноразово брав безпосередню участь не лише у розширенні педагогічних методик у роботі зі студентами, але й просуванні самої ідеї – ознайомлення широкої громадськості з культурними здобутками регіону – у європейській соціум. Це підтверджує сьогодні й те величезне зацікавлення етнокультурною спадщиною Рівненщини, як і Західної України загалом, окремі зразки якої направляються місцевими народними майстрами до аукціонів Канади, Польщі, Чехії, Німеччини, Португалії та багатьох інших країн світу з метою пошуку коштів на підтримку ЗСУ, які вбачають у цих артефактах не лише безпосередню форму такої підтримки, але й оригінальність мислення, міцне та глибоке духовне коріння, яке й забезпечить перемогу цій ментальності у духовному просторі сьогодення. Тому саме аналіз підстав згаданої духовної практики, що спричинила заснування на окресленій території специфічного навчального закладу і його структурного підрозділу – кафедри, відтворений у першому розділі аналізованої книги, й забезпечує згаданому виданню яскраву історичну реконструкцію, переконливість і глибоку наукову коректність. До речі, і на цьому також потрібно акцентувати увагу, – мотиваційна складова автора у доборі матеріалу та його подальша аргументація і наукова інтерпретація підтверджують високу професійну орієнтацію у предметі обраного дослідницького пошуку.

Поза сумнівом, найбільш цікавим для педагогів вищої школи та практиків є Розділ II «Кафедра івент-індустрії, культурології та музеєзнавства Рівненського державного гуманітарного університету: історична ретроспектива» [1; 124-226], в матеріалах якого й виявляється, власне, сутність обраного предмету наукового студіювання та осмислення, тобто аналізуються здобутки, проблеми і тенденції функціонування цієї освітньо-наукової структури вже гуманітарного університету, зберігаючи й надалі історичний принцип подання інформації. До його переваг слід віднести декілька сегментів: аргументовано виявлено та методологічно грамотно проаналізовано основні напрями життєдіяльності цього педагогічного колективу, взявши за основу традиційні для вищої школи напрями: освітній, навчально-методичний, науковий, організаційно-культурний, кожен з яких вмотивовано структурований, є надзвичайно інформаційно насиченим, і саме в цьому розділі продемонстровано, спираючись на відповідну інформаційну базу приватних архівів, безліч новітніх методик, форм діяльності зі здобувачами вищої освіти, міжрегіональні та між культурні контакти колективу кафедри тощо. При цьому його тематичний зміст розкрито на різних рівнях: університетському, регіональному, всеукраїнському та міжнародному, а наведений матеріал повною мірою корелюється з логічно використаним автором Літописом життєдіяльності колективу (Розділ III) [1; 227-392], а відтак – слугує певним документальним підтвердженням професійної його інтерпретації.

Відзначимо також, спираючись на наявний авторський текст, що тематичний обсяг проведеної роботи, відтворений на сторінках цього Літопису, є надзвичайно глибоким в усіх запропонованих напрямках, що стимулює й студентів знаходитися у, так би мовити, відповідному інтелектуальному «полі» і постійно підвищувати власний організаційно-культурний та фаховий рівень. Звернемо увагу й на аргументовану кореляцію всієї проведеної діяльності педагогічним складом колективу з формою її безпосередньої презентації на сторінках видання, у якій помітна висока професійна обізнаність автора з предметом наукового пошуку, його здатність на цій підставі робити вмотивовані висновки стосовно аналізу фахового та організаційно-педагогічного шляху професорсько-викладацького складу кафедри.

Та й його (Літопису – авт.) тематичний обсяг та структурний ряд переконливо засвідчують, що згаданий педагогічний колектив може скласти важливий компонент чи достойну конкуренцію для будь-якого сучасного навчального закладу. До речі, створення специфічного освітньо-наукового Консорціуму, сформованого автором останнім часом, учасниками якого є й Маріупольський держуніверситет в особі авторів даної статті, в складних умовах сьогодення допомагає розв'язати чимало професійних питань життєдіяльності науково-педагогічних працівників, принаймні тих із них, хто забезпечує реалізацію освітньо-професійних чи освітньо-наукових (аспірантура) програм напрямів 02 «Культура і мистецтво» та 03 «Гуманітарні науки», а саме: рецензування ОПП різних рівнів, навчально-методичної літератури, монографічних чи публіцистичних видань, проведення спільних всеукраїнських чи міжнародних наукових конференцій для обговорення нагальних проблем функціонування вищої школи, як і створення відповідного освітньо-культурного середовища, реалізація якого вже сьогодні підтверджує важливість аналізованої нами структури у просторі сучасної вищої школи України та допомагає консолідувати творчу енергію педагогів ЗВО вищої освіти окреслених освітніх напрямів.

По друге, пропозиції автора стосовно подальшого розвитку цього напрямку професійної освіти [1: 198-223] також можна взяти за основу для наступних організаційних локальних (регіональних стосовно країни) напрацювань, сформувавши згодом їх у ґрунтовні напрями з подальшого розвитку вищої культурологічної освіти в Україні. Адже організаційно-культурний досвід кафедри, втілений у специфічній Програмі педагогічного впливу на молодіжне середовище, реалізованих упродовж 50-ти років, довів вірність обраного шляху та ефективність застосування уже власних методик і програм. А пошук і реалізація найбільш ефективних засобів такого впливу, помножений на міжкультурну комунікацію («гостьові» професори в системі багаторічної освітньої діяльності кафедри, зокрема й з країн ЄС, «Семестрове навчання за кордоном», різноманітні організаційно-технологічні сегменти – освітньо-навчально-професійне об'єднання «Культура», СНТ «Афіна», методологічний семінар, широка туристична Програма ознайомлення студентів із національною культурною спадщиною, чимало (17) філій кафедри, на яких реалізуються практичні настанови лекційних курсів, як і численні міжнародні програми неформальної освіти та безпосередня і активна участь студентської молоді у зміні культурного середовища регіону, як і у розмаїтті грантових програм, що впливає й на їх подальше працевлаштування, широка і конкретна причетність до усіх тих перетворень, що відбуваються в регіоні в середовищі студентської молоді – це переконливий аргумент на користь ефективності такої педагогічної дії.

Підсумовуючи, акцентуємо увагу на декількох чинниках: обсяг видання (67,4 др. а.) (а ця книга є логічним продовженням наукового студіювання культурної регіоніки, як провідного напрямку творчої самореалізації автора [2]), як і його структура, найбільш виразно втілена не лише у традиційному науковому дискурсі, аргументація і добір фактажу якого, як і чимало слухних пропозицій автора, висловлених в основному тексті та загальних Висновках видання, є переконливими і не викликають жодних заперечень, свідчить про достатньо широкі межі розкриття проблеми. Утім викличе інтерес колег і вдало обраний автором згаданий уже Літопис фіксації подій життєдіяльності науково-педагогічних працівників, за яким можна фактично реконструювати покрокові дії членів цієї науково-освітньої структури. І він (літопис – авт.) є важливим джерелознавчим матеріалом, позаяк саме джерело дає підставу для майбутньої інтерпретації.

По-третє, Біобібліографічні покажчики академічної мобільності професорсько-викладацького складу [1; 393-501] (Розділ IV), подані автором в додатках до основного тексту книги, переконливо підтверджують справді високу професіональну мобільність сформованих завідувачем кафедри (діяльність якого також є помітною у просторі сучасної вищої школи) [1; 177-180], [3; 393-429], педагогів, здатних вирішити будь-які актуальні питання сучасного освітнього простору. А відтак, саме вони, ці Покажчики, є якісним прикладом для здобувачів вищої освіти, адже останні завжди мають перед собою наявний зразок подальшого самовдосконалення (оскільки 14 захищених аспірантів чи здобувачів наукових ступенів, які є в його активі, успішна реалізація трьох освітньо-професійних програм двох (бакалавр-магістр) рівнів на одній кафедрі, її високе реноме у просторі сучасної вищої школи тощо – переконливий аргумент на цю користь).

І насамкінець: у будь-якому освітньому процесі завжди цікавий результат, у нашому випадку – його випускники. Тож поданий наприкінці цього видання невеличкий розділ V [1; 505-513], що демонструє широке сальдо їх працевлаштування та творчої самореалізації (майже 40 захистили дисертаційні дослідження, понад 20 осіб чимало років ефективно виконували (чи продовжують це робити й нині) обов'язки начальників управлінь культури та туризму обласних (районних) держадміністрацій, або активно позиціонуються у сучасних територіальних громадах, посідають високі щаблі у мережі всеукраїнських ЗМІ чи спеціалізованих ЗОШ, фахових коледжах, театрах, творчих Спільках, сфері туризму, бізнесових чи «силових» структурах держави, громадській діяльності), утім – виключно за фахом – у соціокультурній сфері) – це також чи не найважливіший аргумент на користь підтвердження вірності обраного шляху і використаних ефективних методик педагогічної дії, базованих на культурно-мистецькому чиннику.

А традиційні «Додатки» [1; 517-525] та переконливо, хоча й не зовсім якісно з технічного боку, підібраний візуальний супровід, лише розширюють позитивне враження від цієї книги.

Звернемо увагу й на заключні складові будь-якого помітного наукового видання, зокрема й обраного для аналізу, а саме Іменний [1: 526-542] та Географічний [1: 543-547] Покажчики, за якими у даному випадку виявляється широка перспектива позиціонування автора у просторі сучасної вищої освіти, його намагання постійно вивчати її провідні напрями та форми, свідченням чого є його причетність до багатьох організаційних структур вищої школи (ДАК МОНУ, НАЗЯВО, ГЕР, Спеціалізовані вчені ради та Науково-технічна й Науково-методична ради гуманітарного університету чи вчена рада художньо-педагогічного факультету, авторські програми (59) «Грані мистецтва» на обласному телеканалі «Ритм» із широким залученням до обговорення нагальних проблем сьогодення не лише місцевих митців, але й визначних вітчизняних майстрів мистецтв та організаторів культурного простору України, членство в оргкомітетах міжнародних чи всеукраїнських фестивалів та літніх Академіях педагогічної творчості, оргкомітетах мистецьких премій регіону, громадських структурах, як і помітна

активність у якості члена Національних творчих Спілок краєзнавців та журналістів тощо), за допомогою яких наявне його шире бажання принести користь регіональній культурній практиці, наполегливо досліджувати її еволюцію та перспективу. Та й 280 рецензій чи «творчих портретів» у всеукраїнській («День», «Культура і життя», «Вісник+К») як і регіональній («Вісті Рівненщини», «Волинь», «Рівне-експрес», «Правда Рівненська», чи «Волинська газета», «Вісник» (Луцьк) тощо) періодиці – це також переконливе свідчення шанобливого ставлення до улюбленого предмету наукового пошуку, яким для С. Виткалова є регіональна культурно-мистецька практика [1: 180-185]. Це можна стверджувати і про понад 230 наукових праць, у яких він намагається її теоретично осмислити [1: 429-481].

Достатньою мірою ілюстроване, з певною кількістю візуального «історичного» матеріалу, добре відредаговане і упорядковане науковим редактором, це фундаментальне видання, поза сумнівом, складає ще одну цікаву сторінку історії вищої культурологічної освіти в її регіональному вимірі, оскільки саме вона формує (йї має це робити надалі) той важливий інтелектуальний потенціал нації, її національно-культурну ідентичність, здатну допомогти вистояти і перемогти у будь-яких ідеологічних, політичних чи військових катаклізмах.

Список використаної літератури

1. Вища культурологічна освіта в Україні: регіональний дискурс (крізь призму діяльності кафедри івент-індустрії, культурології та музеєзнавства Рівненського державного гуманітарного університету): монографічно-довідковий вид. / Автор-укладач С. Виткалов. Рівне : А. Брегін, 2021. 550 с., іл.
2. Виткалов С. В. Рівненщина: культурно-мистецький потенціал в парадигмах сучасності: монографія. Рівне : ПП ДМ, 2012. 416 с., іл.; Виткалов С. В. Культурно-мистецька Україна в регіональних вимірах: творчі портрети митців, художніх колективів та організаторів духовного життя регіону: монографія. Рівне : М. Дятлик, 2014. 362 с. та ін.
3. Біобібліографічний показник наукових, науково-методичних праць, інших форм творчої самореалізації завідувача кафедри івент-індустрії, культурології та музеєзнавства РДГУ, проф. Виткалова В.Г. *Вища культурологічна освіта в Україні: регіональний дискурс.....С.* [550 с., іл.].

References

1. Vyshcha kulturolohichna osvita v Ukraini: rehionalnyi dyskurs (kriz pryзму diialnosti kafedry ivent-industrii, kulturolohii ta muzeieznavstva Rivnenskoho derzhavnogo humanitarnoho universytetu) / Avtor-ukladach S. Vytka lov. Rivne : A. Brehin, 2021. 550 s.
2. Vytka lov S. V. Rivnenshchyna: kulturno-mystetskyi potentsial v paradyhmakh suchasnosti: monohrafiia. Rivne : PP DM, 2012. 416 s., il.; Vytka lov S. V. Kulturno-mystetska Ukraina v rehionalnykh vymirakh: tvorchi portrety myttsiv, khudozhnikh kolektyviv ta orhanizatoriv dukhovnoho zhyttia rehionu: monohrafiia. Rivne : M. Diatlyk, 2014. 362 s.
3. Biobibliohrafichnyi pokazhchyk naukovykh, naukovo-metodychnykh prats, inshykh form tvorchoi samorealizatsii zaviduvacha kafedry ivent-industrii, kulturolohii ta muzeieznavstva RDHU, prof. Vytka lova V. H. *Vyshcha kulturolohichna osvita v Ukraini: rehionalnyi dyskurs.....S.* [550 s., il].

SPIRITUALITY OF SOCIETY IN THE PARAMETERS OF HIGHER SPECIAL EDUCATION

[Rec. for the book «Higher Cultural Education in Ukraine: Regional Discourse: Through the Prism of the Activities of the Department of Event Industry, Cultural Studies and Museum Studies of the Rivne State Humanitarian University». To the 50th anniversary of the foundation. Author-compiler Vytka lov S. V. Rivne: A. Bregin, 2021. 550 p., illustrations].

Sabadash Julia – Dr. in Culture Studies, professor Professor of the Cultural Studies and Information Activities Chair, Mariupol State University;

Nikolchenko Josef – Honoured Culture Worker of Ukraine, Associate professor of the Culture Studies and Information Activities Chair, Mariupol State University

The main parameters of the monographic and reference edition of professor Rivne State Humanitarian University S. Vytka lov are analyzed, aimed at identifying the essence and specific organizational and cultural characteristics of his department of event industry, cultural studies and museum studies; the origins of cultural education in the region, the forms and directions of its implementation, the academic achievements of the teaching staff and students are emphasized; the importance of this education in today's difficult conditions is emphasized. Using significant source material, the author proves the perspective of this education and emphasizes its problem series.

Key words: higher cultural education in the region, scientific and pedagogical staff, organizational and cultural achievements, anniversary, problem series.

Надійшла до редакції 5.11.2022 р.